Bürgermeister Ladau'le müüdud nn. „Pallast'i" eest oli küll saada 125 riigitaalrit [200], kuid sellest ei võinud kaugeltki jätkuda. Et ehitustöid mitte katkestada, pidi raad leidma muid teid raha muretsemiseks. Ei olnud lootagi, et kodanikkond 1691. aasta kontributsiooni oleks tasunud juba 1690. aastal, sest kevadel ta oli keeldunud isegi käesoleva aasta oma sügise asemel kevadel maksmast [201]. Seepärast pöördus raad Hastferi poole palvega — lubada laenata linnavõlgade tasumiseks määratud linnamõisade rendirahast üheks aastaks mõnisada riigitaalrit [202]. Hastferi otsus laskis end seegikord kaua oodata ja raad oli sunnitud vahepeal ehituseks raha võtma linna jooksvatest sissetulekutest [203]. Kindralkuberneri resolutsioon saabus raele alles septembris, kui selle aasta ehitustööd olid juba peaaegu lõpetatud ja oli rae üllatuseks täiesti eitav. Ta lubas küll laenata kustki mujalt, kuid mitte puudutada rendirahasid[204]. Bienemann toob selle otsuse isegi näitena Hastferi järjekindluse kohta tema poolt kord kindlaksmääratud linnavõlgade tasumiskava täitmise suhtes [205]. Kuid kahe aasta eest oli raad Hastferi Tartus viibimise puhul kinkinud temale ja Taubele rendirahade arvel hõbeasju peaaegu 200 riigitaalri väärtuses, milleks luba oli saadud viimase käest, kes ei võinud anda seda muidugi kindralkuberneri teadmata [206].

Selle otsuse tagajärjeks oli, et raekoja ehitus seisis järgmisel aastal täiesti, sest ei leidunud kedagi, kes veel oleks usaldanud laenata linnale raha.

Ka ehituse enese juures kujunes 1690. aasta tülide ja pahanduste poolest rekordseks. Suurem osa neist on nii või teisiti seotud meile juba tuntud raehärra Walanderi nimega, kellel näib olevat olnud eriline and nende tekitamiseks.

Kohe aasta algul tekks suurem skandaal tema käitumisviisi pärast raekoja ehituseks määratud rahaga. Nagu juba eespool tähendatud, oli Luunja telliskivitehas ainuke sellelaadiline tööstus Tartu lähemas ümbruses, mistõttu ka kõik raekoja ehitamisel senini tarvitatud kivid olid ostetud sealt. Kuna ehitustegevuse üldisel elustumisel Tartus kivide tahtjaid oli palju, nõudis landshöfding Taube lesk 1689. a. talvel raelt, kui see ka 1690. aastal tahab saada kive, 50 riigitaalrit käsiraha. Kive oli muidugi vaja ja raad otsustas nõudmise täita [207]. Otsuse tegemise juures teatas raehärra Walander, et ta varemalt ostetud kivide eest on

---

[200]) P. C. 1690, (C. 40), lk. 358; R. R., (B. 7.), f. 58b, 59b. See oli tühi plats turu ääres, mis oma nime oli saanud kord seal asunud Joann Julma puust lossist. Vt. Christiani, Martin Kuiwleha und Herzog Magnus v. Holstein. S. B. d. G. E. G. 1912—1920, lk. 74—75.

[201]) P. C. 1690, (C. 40), lk. 407—408.

[202]) Vt. kiri Hastferile 7. juulist, Cb. 1690, (C. c. 10.), lk. 192—194.

[203]) R. R., (B. 7), f. 58b; P. C. 1690, (C. 40), lk. 409.

[204]) Rae palvekiri Hastferi dorsuaalresolutsiooniga, mõlemad daatumita, (III, 24).

[205]) Bienemann, op. cit., lk. 263.

[206]) Vt. P. C. 1688, (C. 38.), lk. 642.

[207]) P. C. 1690, (C. 40), lk. 2.

Tartu II, lk. 243